

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

1. *Коломийка* — українська народна коротка пісенька, подібна до частівки.
2. *Коломийка* — український гуцульський танець.

Коломийки, на думку вчених, виникли в XV ст. Назву цих творів виводять від слова “коло” — хоровод, рідше — від міста Коломия на Івано-Франківщині. Коломийки є традиційним жанром української фольк-музики, який пов’язаний з однойменним танцем.

Ці пісні складаються з двох або кількох рядків: у першому здебільшого говориться про природу, в другому — про людей. Коломийки розповідають про нелегке життя, побут незаможних людей, взаємини між хлопцем та дівчиною, жінкою та чоловіком. У них засуджуються лінощі, пихатість, обман, зажерливість, тупість тощо.

Коломийки виконують як приспівки до танців або як самостійні пісні. Вони часто об’єднуються у “в’язанки” — групи, що залежать від вподобань виконавця та обставин виконання.

Коломийки творить народ, співає і знає, записує і передає іншим від малого до старого.

У посібнику запропоновано найбільш поширені коломийки, що записані на Гуцульщині, Буковині, Закарпатті та в Галичині. Тож нехай живуть, множаться, співаються вони і серед Вас!

Під горою, над рікою, в нашім милім краю

Під горою, над рікою, в нашім милім краю,
Там село моє рідненьке, туди поглядаю.

При горбочку, при садочку, там моя хатина,
А в хатині тато й мама — вся моя родина.

А нема у світі друга, як отець та й мати,
Нема в світі милішого від рідної хати.

Нема краю веселого, як та Гуцульщина,
Коломийку заспіває найменша дитина.

Нема краю веселого, як гуцульські села,
Де ідете, там вчуєте пісеньку веселу.

Гори наші, гаї наші, файна полонино,
Нема ліпшої від тебе, наша Верховино.

Гей, нема на світі краще, як в Руській країні*,
Так миленько та красненько в нашій полонині.

---

*Руська країна — Україна, тут — Гуцульщина.

Та як собі заспіваю у гаю, у гаю,
Та дай, Боже, много щастя миленькому краю.

Гуцулом-си уродивси та й ним буду жити,
Дівчиноньку в запасочці не лишу любити.

Та й не лишу сардачок свій, в грідушках китиці,
Та й барточку мосяжненьку, що висит на цвиці.

На трембіті березовій буду вигравати
Кожне літо, якщо буду товар завертати.

Люблю рідну Верховину, бо я тут родивси
Та й пляями з бесажками не раз находивси.

Та не то є, брате, гуцул, що погуцуливи,
Але тото, брате, гуцул, що в горах родивси.

Гуцулка мя породила, гуцулка ми мати,
Гуцулка ми постелила: “Легай, сину, спати!”

Ой гуцуле, гуцуленьку, гуцуле-небоже!
Ані ореш, ані сієш, пожаль ті ся, Боже!

Як гуцула не любити? У гуцула вівці,
А в гуцула поза пояс самі сороківці!

Як гуцула не любити, коли гуцул годний,
У гуцула діжка масла та і сир надобний.

Як гуцула не любити, коли гуцул грає
На сопілці, на флюярі й на трембіті знає.

Ей, гуцул ся легко вбув, легко му ходити,
Любко моя солоденька, лиш би тя любити.

Ой я гуцул молоденький, по-гуцульськи ходжу,
Та я свою гуцулочку попід боки воджу.

Та не питай, гуцулику, чи гуцулка красна,
Бо гуцулка ціле літо товарятка пасла.

